

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 111

Kjem ut
kvar måned

November 1939

Utgjevar og redaktor:
Prost Slaattelid
Davik

10. årg.

Herrens dag.

Når søndagen kaller med klokkeklang
fra fjerne med spår mot det høie,
den innbyr oss alle til kirkegang,
til hvile fra livets møie,
til bonn, til takk, til salmesang.
For Gud vil vi hjertet bøie.

I kirken vi bærer de små til Gud,
i dåpen han vil dem favne.
Det håp skal dem følge livet ut:
hos Gud skal til sist de havne.
Som Lammets dyrekjøpte brud —
siik skrevet blev deres navne.

I kirken dekkes der nadverdbord
med mat, som kan hjertet mette.
Der rekkes oss Herrens dyre ord
til styrke for sjeler trette.
Vi kjemper alle vår kamp på jord;
men søndag vil kampen lette.

O dag med rikdom fra Herrens hånd,
du er oss en Herrens gave!
Du sol og regn ved Herrens Ånd
sprer over Guds kirkes have.
Du drar oss opad med himmelske bånd,
du helliger våre grave.

O solskinnssdag vidunderlig,
du perle blandt alle dager,
du gjør hver kristen glad og rik,
gir smak på, hvad er tilbake,
når efter sitt løfte usvikelig
Gud sine vil til sig tage.

Prost Prytz.

Jeg tror på Gud.

Jeg tror på Gud Fader, den allmechtige,
himmelens og jordens skaper.

Jeg setter ikke min lit til noe menneske
på jorden, jeg stoler heller ikke på mig selv,
min makt, mine gaver, min fromhet eller noe
som jeg har. Jeg stoler ikke på noen skap-
ning hverken i himmelen eller på jorden. Jeg
setter min lit til Gud alene, den usynlige, den
ufattelige, eneste Gud, som har skapt him-

mel og jord, og hersker over alt. Jeg er
like trygg om jeg enn var forlatt og forfulgt
av alle mennesker. Jeg tror like fullt på ham
om jeg enn er fattig, ulærd og foraktet og
mangler alt.

Jeg tror like fullt enda jeg er en synder.
Ti denne min tro skal og må holde sig oppe
over alt som er og ikke er, over synd og
renhet, over alt. Den skal holde sig oppe i
Gud, ren og usmittet, som det første bud
byder mig.

Jeg krever heller ikke noe tegn av ham,
det ville være å friste ham. Jeg fortrøster
mig bestandig til ham, hvor lenge han enn
lar mig vente. Jeg foreskriver ham intet mål,
måte eller tid, jeg stiller alt under hans gud-
dommelige vilje i en ren og rettsindig tro.

Når han er allmechtig, hvad kan da fattes
mig, som han ikke skulde kunne gi eller
gjøre? Eftersom han er Skaper av himmel
og jord og Herre over alt, hvem kan da ta
noe ifra mig eller skade mig? Ja, hvor må
ikke alt bli til mitt beste og tjene mig når
Han er mig nådig. Han som alt må være
underdanig og lyde.

Da han er Gud, så kan og vet han hvor-
dan han skal stelle det for mig. Da han er
Far, så vil han og gjøre det, og gjør det av
sitt rike, store hjerte.

Eftersom jeg ikke tviler på det, er jeg
visselig hans barn, tjener og arving for evig,
og det skal skje mig, som jeg tror.

Martin Luther.

Tvil og tro.

Georg Brandes, materialismens store fører
her i Norden, skriver etsteds: »Nu som før
raver menneskeheten i det uendelige mørke
og begriper intet av sin tilværelses hemme-
lighet. Hvortil fødes vi? Hvorfor lever vi?
Hvad fører det hele til? Man er ikke rykket
disse spørsmål nærmere.»

Jeg setter trøstig overfor dette mistrøstige syn på livsutviklingen Luthers kraftige ord: »Jeg lever og vet vel hvorlenge; jeg dør og vet vel når og hvorledes; jeg reiser og vet Gud skje lov hvorhen — det undrer mig, at jeg ennå er så bedrovet.«

Er det ikke minst likeså fornuftig å tro som å tvile?

J. P. Jacobsen, den store danske dikter og ypperlige stilist, der var så mange av sine samtidiges læremester, plagedes en tid lang av sin uhelbredelige sykdom, før døden tok ham bort. Han forestiller sig sin egen død i disse trøstesløse linjer:

»Så stanset og der den blodets strøm,
som før var vant til å rinne.
Så dirret også de nerver til ro,
og sansene alle blev blinde.
Og hjertet og hjernen virket ei mer,
du er kun støv nu og livløst ler!
La gretes, la lenges med evighets savn,
der er kun en stoffhop, en dåd og et navn!«

Stakkars mann! Han lenges, ja med evighets savn, men der er intet der bakenfor. Alt er tilbake her — en stoffhop, en dåd og et navn! For ham kanskje nok et navn. Hans bøker leses vel endel år fremover, og hans navn kommer i litteraturhistorien. For andre er der selvfølgelig ikke så meget tilbake.

Hvor ganske anderledes fornuftig er det ikke da å følge ham som har sagt: »Jeg er opstandelsen og livet; den som tror på mig, skal leve, om han enn dør, og hver den som lever og tror på mig, skal aldri i evighet dø!« (Joh. 11, 25).

Noen mening skulle der jo dog være i alt, også i tilværelsen.

Jeg gikk en gang som ung student og diskuterte religiøse spørsmål med en kamerat. Vi kom visstnok ingen vei med hverandre, men han sa tilslutt: »Jeg kan misunne dig; ti om dere kristne tar feil, så har dere da iallfall vært lykkelige her på jorden, vi har ikke engang vært det!« Nu, det er også noe å ha vært lykkelig her på jorden!

Men vi kristne tar ikke feil, vi har den evige sannhet i Jesus Kristus. La oss derfor ikke kripe i skjul hverken overfor »de fortattede tvilere« eller andre, men frimodig hevde, at vi har det evige livs ord!

Av Ole C. Iversens: »Sjælepleie«

Våre døde.

14. sept.: Johan Henriksson Friis; ug. sjømann; f. 1921; kom bort med skipet »Rouda« som var minesprengt utanfor kysten av Belgia.
3. okt.: Rasmus Rasmusson Humborstad; g. gbr.; f. 1866; hjerneslag.
3. okt.: Oline Andersdtr. Ervik; kårenkje; f. 1867 i Kjøllesdal.
6. okt.: Kristian Rasmusson Tytingvåg; e. kårmann; f. 1855; alderdom.
12. okt.: Samuel Danielsson Endal; g. kårmann; f. 1853 i Breim; alderdom.

**Bered dig sjel og søk din Gud
og tenk på livets ende!**

Nofisar.

Ektevigde: 13. okt. i Rugsund Arnold Ellingsson Bortne og Signy Olsdtr. Blålid. — 20. okt. i Alfot Elias Larsson Myklebust og Ingeborg Olaidtr. Nyvoll. — 21. okt. i Rugsund Alfred Gabriellsson Husevåg og Hildur Hansen.

Basar: Husevåg 24. juni 150 kr. til Indre sjømannsuisjon, 50 kr. til sjukerøktlaget.

Gudstenester:

25. sund. etter treein., 26. nov.: Davik.
1. sund. i advent, 3. des.: Alfot.
2. ——— 10. des.: Rugsund.
3. ——— 17. des.: Davik.
4. ——— 24. des.: Totland.

For 100 år sidan: Døde: 16. nov. 1839 Rasmus Rasmusson Hundskaar, gårdmann, 82 år. — 17. nov. Jacob Ingebrigtsen Bortne, gårdmanns sønn, 30 år. — 23. nov. Anders Isaachsen Berle, kårmann, 83 år. — 25. nov. Christi Pedersdtr. Tytingvåg, tjenestepige, 68 år.

Dei som kom bort på sjøen her frå prestegjeldet fra 1830 av: 13. nov. 1830: Enoch Jacobsen Svorren, huusmand, 29 år. »Ved at falde ud af en Baad under Seilads i Froysjøen.« — 17. febr. 1831: Knudt Mønsen Berle, tjenestedreng, 20 år. »Druknet under et haardt Veir paa en Reise fra Kinds Præstegjeld. 2. april 1832: John Rasmussen Elde, tjenestedreng, 23 år. »Omkom paa en Reise til Bergen i Sjøenod, er gjenfunden og begravet i Bergen.« — 9. juni 1832: Mons Rasmussen Mourstad, tjenestedreng, 25 år. »Omkom i Sjøenod inde i Fjorden ved Levda, tæt ved Land, ved at kuldseile.« — 19. mars 1833: Paul Andersen Møklebust i Kjøllesdalen, tjene., 24 år. »Omkom paa Havet under Vaarfisket ved at kuldseile, udenfor Vogsbjerget.« — 11. aug. 1834: Ole Pedersen Lillehøge, gårdmanns sønn, 20 år. »Druknet.« — 28. aug. 1834: Anders Hansen Bortne, Bestyrer af en Gaard, 40 år. »Druknet.« 30. sept. 1834: Peder Bentsen Krabbesti, gårdmann, 29 år. »Druknet.« — 11. juni 1835 Peder Torgjersen Røxnæs, gårdmann, 53 år. »Druknet ved at falde ud af Baaden idet han vilde redde en anden.« — 29. des. 1835: Hans Rasmussen indre Isene, for-

pakter, 38 år. »Druknet«. — 14. aug. 1836: Samuel Monssen Skorpen, gårdmann, 42 år. »Druknet«. — 1838: Ole Samuelsen Gløfåg, gårdmann, 45 år. »Druknet«. — 1. mai 1838: Ole Abelsen Totland, husmann, 31 år. »Druknet«. — 13. okt. 1841: Knud Jøchumsen Krabbestie, gårdmann, 40 år, og Jørgen Rasmussen Krabbestie, husmann, 33 år. »Druknet, ikke gjenfundne«. — 25. sept. 1841: Lars Pedersen Tytingvaag, husmann, 60 år. »Druknet«.

(Framhald).

Kvittering for kontingent: Brita Isane, Rasmine Isane, Anne H. Bortne, Petrine Hammen, Nils K. Hammen, Sogni Kjøllesdal, Hans Etterdal, Anna L. Kolset, Rakel Solheim, Rasmus M. Nave, Anders Solibakke, Ingeborg Nore 2 kr. — Karoline M. Vik, August Hammen, Rasmus Mourstad, Jonas Eikas, Peder Nygård, Jens Reksnes, R. J. Sundal 3 kr. — Peder H. Endal, R. Løken, Kornelius Sanddal 2.50. — Fru Wiese, Hans Martinussen Reksnes, Johan Frimannshund, R. Bortneskåv 5 kr. — Til saman kr. 72.50.

Hjarteleg takk til alle.

Døypte: 8. okt. Bj ar ne, f. 18. aug. av f. Ole Andreasson Torheim og k. Rakel Kristensdtr. (f. Skeistrand).

Ved visitasen ynskte biskopen oppgave over dei foreiningar for direkte kristeleg arbeid som er i prestegjeldet, og over inkomene deira i 1938. Etter dei meldingar som eg fekk er her: 17 foreiningar for det Norske Misjonsselskap, 15 for Indremisjonen, 11 for Ytre sjømannsmisjon, 10 for Santalmisjonen, 10 for Kinamissionsforbundet, 1 for Omstreifarmisjonen, 3 kristeleg ungdomsforeiningar, 6 for Indre sjømannsmisjon, 4 for Finnemisjonen, 1 for Menighetsfakultetet. Det er å merka at same foreiningar arbeider for fleire saker på same tid. Inkomene i 1938 var oppgjevne til: Alfot krins 409 kr., Torheim 114, Isane 337, Dombestein 253, Davik 975, Endal 301, Rugsund 901, Elde 163, Leirgulen 375, Bortne 200, Hennoy 228, Berle 220, Skanestraumen 138, Oldeide 125, Tytingvåg 50, Husevåg 180, Gangsoy 161, Nordstranda 799, Rinstad og Maurstad 1555, Haus 262, Kjøllesdal 900, Reksnes 150, Levdal 292.

Dåpen.

Luther skriver om dåpen følgende: »Enhver kristen har hele sin livstid nok å lære og øve ved dåpen; ti han har stedse å arbeide på, at han fast må tro hvad den tilsier og bringer, nemlig: seir over djevelen og døden, syndernes forlatelse, Guds nåde, den hele Kristus og den Helligånd med hans gaver. Kort sagt, det er så overvettas, at dersom den skropefige natur kunne betenke det, da skulle den vel tvile på, om det kunne være sant.

Tenk nu en gang! Dersom der ofsteds var

en læge, som forstod den kunst å redde folk fra døden, — eller om de enn døde, dog snart kunne gjøre dem levende igjen, så en siden fikk leve evindeligen, — vilde da ikke verden la regne med penger over ham, og der vilde kun bli plass for de rike! Men nu får her i dåpen enhver uten betaling en sådan skatt og et sådant lægemiddel bragt for sin dør, som opsluker døden og holder alle mennesker ilive. Således må vi betrakte dåpen og gjøre oss den til nytte, for at vi derav kan trøste oss, når synden og vår samvittighet besværer oss, og da si: »Jeg er dog døpt; men er jeg døpt, så er det mig tilsagt, at jeg skal bli salig og ha det evige liv både med legeme og sjel.« Ti derfor skjer begge disse ting i dåpen både at legemet overøses, hvilket ikke kan motta mere enn vannet, og at ordet dertil uttales, for at sjelen også skal kunne motta noget. Etterdi nu vann og ord tilsammen er en dåp, så må også både legeme og sjel bli salige og leve evindeligen. Sjelen formedelst ordet, hvorpå den tror, men legemet, fordi den er forenet med sjelen og således griper dåpen, som det kan gripe den. Derfor har vi hverken til sjel eller legeme noget større klenodie, ti derved blir vi ganske hellige og salige, hvilket ellers intet levnet, ingen gjerning på jorden kan opnå.

Således ser man da, hvilken høi og fortreffelig ting dåpen er, som river oss ut av djevelens strupe, gir oss Gud til eiendom, demper og borttar synden, derefter daglig styrker det nye menneske, og stedse varer og vedblir inntil vi fra dette elende kommer hjem til den evige herlighet. Derfor skal enhver anse sin dåp som et daglig klenodie, hvori han stedse skal gå, så han alltid må la sig finne i troen og dens frukter, at han må dempe det gamle menneske og vokse i det nye. Vil vi være kristne, så må vi drive den gjerning, som gjør oss til kristne. Men faller noen derfra, må han atter komme tilbake! Ti likesom Kristus, vår nådestol, ikke forlater oss, heller ikke forbyr oss å komme til sig, om vi enn synder, således blir all vår skatt og gave hos oss. Likesom vi engang i dåpen har fått syndernes forlatelse, således blir den også hos oss så lenge vi lever.

Ved A. K. Visted

i »Tid. for Indre Sjønn. misjon«.

Holder du husandakt?

(Forts.).

En har sagt: »Den neste som du går av veien for her nede, skal ligge i veien for dig deroppe.« — For et ansvar vi har for hverandre. Og er vi oss det bevisst, vil det i første rekke gi sig uttrykk overfor våre nærmeste. Paulus skriver i 1. Tim. 5, 8: »Dersom noen ikke har omsorg for sine egne, og mest for sine husfolk, han har fornektet troen og er verre enn en vantro.«

4. En hjelp til ens personlige Guds-liv.

Grunnen til at husandakten er forsømt, er oftest å søke i ens eget Guds-forhold. Vårt forhold til Gud er ikke rett. Den manglende frimodighet, sløvheten, ufreden og rastløsheten — ja, alt sammen skriver sig herfra. Da kjenner vi ingen trang til å vidne for andre, ingen omsorg for ens nærmeste. Der blir ingen husandakt. Men Gud sender sin Ånd til vekkelse. Ånden overbeviser om synd, slik at det blir oppgjør med Gud og om nødvendig med mennesker. Blir vi da alene med Jesus Kristus og får tro at Han har sonet for alle våre synder, ja da blir vi takknemlige og glade og kjenner på ny trang til å fortelle det videre og først til våre nærmeste. Og dersom det har vært noe uoppgjort med en annen, så kan vi ikke holde andakt før den sak er ordnet. Så kan husandakten med sitt ansvar for de andre hjelpe til å ha vårt eget forhold til Gud i orden. Den minner oss alltid om at jeg selv må eie det som jeg ønsker de andre skal få del i.

II. Husandaktens form og tid.

For mange vil morgenen være den beste og lagligste tid til å samle huslyden, men for andre vil kvelden eller en annen tid på dagen passe bedre. Ethvert hjem må finne sin tid, d. v. s. den tid da en kan samle flest mulig om husandakten.

Som tiden kan falle forskjellig, så kan også formene variere. Vi må jo huske at formen har ikke noe mål i sig selv, men er til for å tjene livet. De er bare kanaler som leder livsstrømmen i den rette leid. Til enkelte tider har en kanskje glemt dette og lagt så stor vekt på formene at husandakten blev en tvang som skremte. Er der f. eks. barn til stede, så må vi regne med dem —

og legge andakten slik an at også barna får noe. Det har sin store betydning at barna og de unge blir glad i disse andaktsstundene. En god hjelp vil det være at barna og de unge får hver sin oppgave ved husandakten. En av de minste kan hente husandaktsboken, en annen utdeler sangbøker, en forestår sanger, en leser et skriftsted o. s. v. Dette vekker oppmerksomhet og skaper interesse.

Særs viktig er det at vi holder andakten regelmessig. Da blir fristelsen til å la være så meget mindre. Om det kommer gjester eller besøkende så holdes andakten som vanlig. For den er ikke en skikk som bare skal øves av og til, men husandakten skal *hver gang bringe et budskap fra Gud*. Dette blir det viktigste. Derfor skulde vi forberede andaktsstunden ved bønn.

Det er naturlig at der ved andaktene blir brukt bønn, bibellesning og sang. Foruten Bibelen får vi en god hjelp av de mange andaktsbøkene. Jeg synes det er en vinning å eie flere slike, så en kan skifte år for år. De er jo korte betraktninger over et bibelord.

Mitt ønske med dette lille stykke var at noen nye kunde begynne med husandakt i sine hjem. Gi først Gud ditt hjerte og ta imot Jesus Kristus som din frelser. Gjør sa som det står i Rom. 10, 10, med hjertet tro og med munnen bekjenne til frelse. — Bekjenn Kristus som *din* frelser i ditt hjem, det blir din første husandakt. Så vil du få trang til å fortsette.

»Kast ditt brød bortover vannet; for i tidens løp skal du finne det igjen.« (Pred. 11, 1).

Sogneprest Peder Oisen i «Lys og Liv».

Den beste religion.

Spurgeon sier: »Den beste religion er den som smiler ved bordet, som arbeider flittig ved symaskinen, som er vennlig i ovnskroken og elskverdig i dagligstuen. Jeg liker en religion som passer støvlene og får dem riktig blanke; som tilbereder et riktig sunt og velsmakende måltid, som måler ut en meter tøy og ikke gir en centimeter for lite. Det er sann kristendom som gjennemtrenger alt vårt livs arbeide.«